

raturanvisningar o. s. v. i cirkulär till de över hela landet boende centralstyrelsemedlemmarna, vilka i brev rösta, besvara frågor, insända förslag o. s. v. V. U. s cirkulär tryckas sedan flere år tillbaka, varigenom det stora antalet centralstyrelsemedlemmarna icke utgör någon praktisk svårighet, medan alla förningar genom sin centralstyrelsemedlem står i ständig växelverkan med rörelsen som helhet.

I brådskande fall eller då särskilda omständigheter fordrar fullkomlig sekretess har V. U. rätt att handla i hela Landsföreningens namn, ett stort och ansvarsfullt förtroende, som naturligtvis endast användes i nödfall, men som vore omöjligt att avvara, då en situation fordrar ett ögonblickligt ingripande. Under alla dessa år har icke skymten av en konflikt uppstått mellan V. U. och den övriga centralstyrelsen.

För att pröva oss fram antogs Landsföreningens stadgor 1903 som interimstadgor till hösten 1906, då definitiva stadgor skulle antagas av ett särskildt möte av ombud från lokalföreningarna. Men under de gångna åren hade systemets fördelar — frihet för lokalföreningarna på samma gång som genom Landsföreningen rörelsen erhåller enighet och snabbhet i offentligt framträdande — framstått allt klarare, varför de gamla stadgarna med obetydliga förändringar och tillägg antogs som definitiva. Liksom det icke varit några konflikter mellan V. U. och den övriga centralstyrelsen, har ej heller den obetydligaste slitning ägt rum mellan Landsföreningen och lokalföreningarna.

Vid 1908 års centralstyrelsemöte föreslogs, att lokalföreningarna skulle under året inom de olika länen bilda lokalförbund, dels för att stöda varandra, dels för att i en del praktiska angelägenheter såsom tillkallande av föreläsare o. s. v. handla efter gemensom plan. Åtgärden har naturligtvis haft betydelse för de trakter, som ha nära liggande föreningar. Hur denna nya organisation kan komma att utveckla sig, får framtiden utvisa.

Alla hänvändelser till regering eller riksdag äga rum efter Landsföreningens beslut, lokalföreningarna kunna föreslå centralstyrelsen olika åtgärder i dessa avseenden, men kunna ej handla var för sig. Endast på detta sätt har rörelsen kunnat framvisa ett enigt och målmedvetet arbete.

Den kommunala valbarhet, som 1907 års riksdag beslöt för de kommunalt röstberättigade kvinnorna, kan med fog betraktas som en indirekt frukt av den kvinnliga rösträttsrörelsen. När den når sitt direkta mål, är omöjligt att uttala sig om nu, men att den når det, därom äro vi djupt och allvarligt övertygade. Två av de politiska partierna ha upptagit kvinnans rösträtt och valbarhet

på sitt arbetsprogram, intet parti som sådant har ställt sig i opposition mot kvinnornas krav, och själva äro vi fulla av tro på vår saks seger.

Anna Whitlock.

Fröken Anna Whitlock.

Viharhaft den Glæde at modtage ovenstaaende Indberetning om »Landsforeningen for Kvinnans politiska Rösträtts» Organisation, meddelt os af selve dens Ordførende, Fröken Anna Whitlock, efter vor derom gjorte Anmodning. Vi har kendt Fröken Whitlock i flere Aar og i alle Lande har hun forhvervet sig den største Agtelse for den store Dygtighed hun udfoldede ved Dannelsen af den Organisation, som herved fremlægges.

Om hendes øvrige Livsanskuelse faar vi en Idée, naar vi ser hendes Svar paa den Enquête som Lokal-Anzeigers Julenummer indeholdt — indleveret paa Spørgsmaalet: Hvad vilde Kvinderne gøre, om Herredømmet kom i deres Hænder? — Fröken Whitlock svarer herpaa: »Kvinderne stræber ikke efter at faa Herredømmet; kun stræber de efter at dele den politiske Magt med Mændene. Hvis jeg havde den mindste Mistanke om, at vor Kamp for den politiske Magt kunde udarte til en Kamp med Mændene om Herredømmet i Verden, vilde jeg i samme Øjeblik opgive at arbejde for Kvindernes politiske Ret; thi intet saa naturstridende og uskønt lader sig tænke, som en Kamp mellem Menneskeheds to Halvdele, hvilke er bestemte til at berige og forskønne Livet for hinanden.

»Moderfølelsen og den Trang til social Retfærdighed, som er nedlagt i den kvindelige Natur, vil foranledige Kvinderne til at tage Parti for de Smaa og Svage i Samfundet, for Børn og for gamle Folk, for Syge og Fattige og for begge Køns Arbejde baade i Staden og paa Landet.

Kvindebevægelsen i Kina.

Om der end endnu er Folk, som bestrider Betydningen af Reformbevægelsen i Kina og den Fare, den kan frembyde for Europas Fremtid, saa er der dog ingen, der tvivler paa, at »Himmelens Kejserrige« er vaagnet op af den Søvn, der har varet i Hundreder af Aar, og med Opmærksomhed betragter det, der gaar for sig i Omverdenen.

Ogsaa den kinesiske Kvinde er under Indflydelsen af denne Bevægelse.

Lige op til vore Dage har hun levet i den fuldstændigste Afhængighed. Der var ingen Skole for hende, ingen aandelig Eksistens ved Siden af den materielle. Det skulde aldrig være faldet Himmelens Riges Beboere ind at lade deres Pigeboer undervise, at udanne deres Aand.

Under denne Synsvinkel er der ingen Forskel paa Folkets Kvinder og de højere Klasses Damer. De første adskiller sig kun fra de sidste ved den Forpligtelse til at arbejde, som paahviler dem. Den kinesiske Dame fører en ensformig Tilværelse uden al Beskæftigelse ligesaavel som ung Pige, som naar hun er indtraadt i Ægteskabet. Aldrig bliver hun raadspurgt af sin Mand, naar det gælder

om at tage en vigtig Bestemmelse. I Samfundet har hun ingen særlig Plads. Hendes Rolle indskrænker sig til fra Tid til anden at besøge sine nære Slægtninge saavel som sin Mands.

Men nutildags har store Ændringer i denne Tingenes Tilstand taget sin Begyndelse. Dette synes at skyldes to unge Kineserinders Initiativ, som for nogle Aar siden vakte stærk Sensation i Paris. De var Døtre af Kinas Gesandt i Frankrig, Hs. Excellence Yu-Keng, hvis Død i Fjor de kinesiske Aviser underrettede os om; og det er netop hans Ophold i Paris med sine nydelige Døtre, der har foranlediget den før omtalte Bevægelse.

Thi disse unge Piger, hvis fremmedartede men ubestridelige Ynde gjorde et saa stærkt Indtryk i den fornemme Verden i Paris, lærte at vurdere de gode Vilkaar, som den europæiske og maaske især den amerikanske Kvinde besidder. Desuden var de kun halvvejs Kineserinder, da deres Moder tilhørte en amerikansk Familie*).

Da Hs. Exc. Yu-Keng vendte tilbage til Kina, blev hans Døtre attachederede selve Enkekejserrindens Person. Hoffets snævre og formelle Etikette, de utallige Regler, som man maatte bøje sig for, paalagde disse mere frigjorte Kvinder en pinlig Tvang.

Reformpartiet maatte selvfølgelig i disse unge Piger finde deres uvurderlige Hjælpere. Med en yderliggaaende Forsigtighed, med en usædvanlig Behændighed og Dygtighed paavirkede de deres gamle Souverains Sind, det, der før havde gjort sig til ét med det incarnerede gamle Kina, saa det aabnede sig for den Forvandlings Nødvendighed, som nu satte hele Verden i Forbauselse.

De tre Aar, som de tilbragte ved Hove satte sine dybe Mærker; thi det var derefter, at de forskellige Reformers bestemtes, hvis Udførelse skal betrygge Himmelens Kejserriges Fremtid.

Men vi vil her kun beskæftige os med den Reform, der angaar Kvindebevægelsen, og i Spidsen for hvilken Hs. Exc. Yu-Keng's Døtre fik deres Plads. Siden den yngste Søster holdt Bryllup, hviler Ledelsen deraf helt og holdent i den ældstes Haand. Det synes, som om den yngre Søsters Ægtefælle staar i Opposition til den nye Opdragelse for Kvinder, uagtet disse Principer ikke har hindret ham i til Ægtefælle at vælge en ung Kineserinde, der er opdraget paa europæisk.

Men disse Kejserrindens Hofdamer havde dog lige siden 1902 opnaaet af hende, at et kejserligt Edikt udstedtes for at tilraade de kinesiske Kvinder ikke længer at underkaste deres smaa Pigeboer den Marter at faa deres Fødder forkrøblede ved en pinefuld Indbinding

*) Moderen var »half-caste».